

සිංහල කාව්‍ය සන්න ග්‍රන්ථ

රඹිකලා ලසිකා

The main task of verbatim translation is to give an interpretation to a work of literature and to paraphrase its content. Mauvadaevadaâvata sanna, Sasadaâvata sanna and Kaâvayaâdarsa sanna are fine examples for Sinhalese verbatim translations which have occupied a significant place in Classical Sinhalese literature. Among these, Sasadaâvata sanna is considered unique since it is the first Sinhalese verbatim translation of a Sinhalese poetry book. However, most of the Sinhalese verbatim translations have been prepared to paraphrase Pali and Sanskrit books. Sinhalese verbatim translation, which was inspired by Pali verbatim translation, appears to have flourished in Polonnaru era. The significance of verbatim translation in Classical Sinhalese literature is discussed in this paper.

© රඹිකලා ලසිකා

සංස්. ජයමල් ද සිල්වා, දිල්ලාන් මනෝජී රාජපක්ෂ, දුලන්කා ලංසකාර,
දිනේෂ් සඳරුවන්

'ප්‍රභා' ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය, තුන් වැනි කලාපය - 2013/2014

මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

මූල ග්‍රන්ථයක හෝ අනුග්‍රන්ථයක සඳහන් දුරවබෝධ වදන්වල සුඛාවබෝධය සඳහා අර්ථ විචරණය කිරීම ‘ව්‍යාධ්‍යාන’ ග්‍රන්ථයක පැනෙන මූලික ම කාර්යය යි. භාෂ්‍ය, දීපිකා, විචරණ, අර්ථකතා, අට්ඨ කථා, පඤ්චිකා, සන්‍යා, සන්න, සන්නෙන, ග්‍රන්ථීපද, ගැටපද, ගණ්ඨීපද, පිටපොත් වශයෙන් ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථවල විවිධත්වයක් විද්‍යමාන වන්නේ ඒ සඳහා විෂය මූලික වූ මූල ග්‍රන්ථයේ හෝ අනුග්‍රන්ථයේ අර්ථ විචරණය කරන ආකාරය අනුව ය. ඒ කෙසේ වුවත් මේ සියලු ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථ මඟින් අන්‍ය ග්‍රන්ථයක් මූලාශ්‍රය කොටගෙන ඉන් තෝරාගන්නා ලද පදවලට හා පද යෙදුම්වලට අර්ථ විචරණ සැපැයීම මූලික වෙයි. සිංහල සාහිත්‍යය පිළිබඳ ව සලකා බලන කල්හි ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යයට සුවිශේෂ ස්ථානයක් හිමි ව ඇති බව පැහැදිලි වෙයි. සිංහල සාහිත්‍යයේ විද්‍යමාන ආදි ම ගද්‍ය ග්‍රන්ථය වන ධම්පියා අටුවා ගැටපදය ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයක් වීමෙන් ම මේ කරුණ තහවුරු වේ. පාලි ව්‍යාධ්‍යානකරණයේ බලපෑම හේතුවෙන් සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යයේ ආරම්භය සටහන් විය. අනුරාධපුර යුගයේ පටන් විද්‍යමාන ව්‍යාධ්‍යාන ලෙස හෙළටුවා සඳහන් කළ හැකි ය. සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යය වැඩි වර්ධනය වන්නේ පොලොන්නරු සාහිත්‍යාවධියෙහි වීම විශේෂත්වයකි. මුල් කාලයේ පටන් පාලි සංස්කෘත භාෂාවලින් ලියැවුණු ග්‍රන්ථවල අර්ථාවබෝධය පාඨකයාට අවශ්‍ය විය. ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථ රචනා වූයේ ගද්‍ය සාහිත්‍යය අරබයා පමණක් නො වේ. පද්‍ය සාහිත්‍යයට ද ව්‍යාධ්‍යානකරණයෙහි අවශ්‍යතාව පිවිසියේ ය. විශේෂයෙන් ම සන්‍යාකරණය නම් ව්‍යාධ්‍යාන ක්‍රමවේදය කාව්‍ය ග්‍රන්ථ ආශ්‍රිත ව සිදු විය. සිංහල කාව්‍ය සන්න ග්‍රන්ථ කිහිපයක් ම සිංහල සාහිත්‍යයේ ආරම්භක අවධියේ පටන් දක්නට ලැබිණි.

සිංහල කාව්‍ය සන්නකරණය පිළිබඳ ව විමසීමේ දී සන්න, එසේත් නැති නම් සන්‍යා යන ව්‍යාධ්‍යාන ක්‍රමවේදයෙහි විශේෂත්වය හඳුනාගත යුතු ය. සන්න පිළිබඳ ව හඳුන්වා දෙමින් කරුණු ඉදිරි පත් කළ විචාරක මතවාද කිහිපයක් මෙහි දී සඳහන් කළ හැකි ය.

“ගැටපද හා සමකාලීන අනික් එබඳු අර්ථ වර්ණනා විශේෂයක් නම් සන්‍යායි. සන්න යනුවෙන් අද ව්‍යවහාර වන්නේ

එයයි. එහි සමාන අදහස තේරුම යන්නයි. සත්‍ය - සන්න ශබ්ද දෙකේ නිරුක්තිය නොපැහැදිලි වග මෙරට බොහෝ උගතුන්ගේ කල්පනාවයි. එහෙත් එහි නිරුක්තිය ළඟ ම පවතී. පාලි සඤ්ඤා හා සකු සංඥා යනු එහි මුල් වචනයයි. තේරුම දැනගැනීම අභිප්‍රාය යන අර්ථය එහි පවතී. සද්ධර්මෝපායනසත්‍යයේ අවසානයෙහිත්, සද්ධර්මාලංකාරයේ අවසානයෙහිත් සත්‍ය - සන්න සදහා පාලි සඤ්ඤා ශබ්දය යොදා ඇති සැටි හා සතර බණවර සන්නයෙහි සඤ්ඤා යන්න සන්නයි අරුත් කී හැටිත් දැක්ක හැකියි.”¹

“සත්‍ය ශබ්දය වෙනුවට ගැටපද ශබ්දය බෙහෙවින් යෙදී ඇති හෙයින් අර්ථ පක්ෂයෙන් සන්න ගැටපද දෙකේ වෙනසක් නැතැයි කිව යුතු ය. සත්‍ය ශබ්දයාගේ නිෂ්පත්තිය තවමත් නොපැහැදිලි ය. සමහරු සත්‍ය ශබ්දය න්‍යාස ශබ්දයෙන් නිපදවති ‘සංතෙය’ ශබ්දයක් සත්‍ය ශබ්දයට කිට්ටුය. තෙය දෝෂය යන තැන පෙනෙන ‘තෙය’ ශබ්දය ගැන සිතා බැලීමෙන් කාරණය තේරුම් ගත හැකිය.”²

“පොතකට සන්නයැයි නම් තැබීම එක් අතකින් ලොකු අභාගයකි. එහි කොතෙකුත් වටිනා අංග ලක්ෂණ තිබුණත් අන්‍ය ග්‍රන්ථයක් මුල් කොටගෙන විරචිත හෙයින් සන්නයට ලැබෙන්නේ අතිරේක ස්ථානයකි. මෙසේ හෙයින් සන්නයේ යථා තත්ත්වය වටහා ගැනීමට අපහසු වෙයි.”³

සන්න, ගැටපද, පිටපොත් ආදී ව්‍යාධ්‍යාන කෙබඳු වුවත් ඒ හැම ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයකින් ම සිදු කෙරෙන්නේ එක ම මෙහෙයක් බව මේ නිර්වචන ආශ්‍රයෙන් පැහැදිලි වෙයි. දුරවබෝධ පද සදහා පදගතාර්ථ දැක්වීම සන්නයක මූලික ම ලක්ෂණය වෙයි. සාහිත්‍යය සම්බන්ධයෙන් විමසන කල සන්න ග්‍රන්ථවල සාහිත්‍ය අගයක් දක්නට නො ලැබේ. මුල් පොත්වල ගැට මුසු තැන් හෙළි පෙහෙළි කිරීමට වැඩි යමක් සන්න ග්‍රන්ථයකින් ඉටු වන බවක් විද්‍යමාන නො වුණ ද ඒවායෙහි සාහිත්‍ය වටිනාකමක් නැතැ යි පැවැසීම ද උගහට ය. විශේෂයෙන් ම ඒවායෙහි යෙදෙන වචන මාලාව අතින්

ද සන්න පොත් භාෂා සාහිත්‍යයේ තතු සොයන්නන්හට උපකාරී වෙයි. භාෂා විකාසනය මෙන් ම පැරැණි ග්‍රන්ථකරුවන්ගේ අර්ථ වර්ණනා ක්‍රම හඳුනාගැනීමට, සිංහලයේ නිවැරදි, පැහැදිලි වියත් ගත් වහර හඳුනාගැනීමට හා සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථවල හෝ ග්‍රන්ථකරුවන්ගේ හෝ කාලය නිර්ණය කිරීමට හේතු වන සාධක ආදිය හඳුනාගැනීමට සන්න ග්‍රන්ථවලින් යම් බඳු මෙහෙයක් සිදු වේ.

සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යයේ සන්නකරණයට සුවිශේෂත්වයක් හිමි වේ. සිංහල සාහිත්‍යයෙහි වැඩි වශයෙන් දක්නට ලැබෙන්නේ පාලි හෝ සංස්කෘත භාෂාවලින් ලියූ පොත්පත්වලට ලියන ලද සන්න යි. ජාතක කතා හෝ ජාතක ගාථා පිළිබඳ කරන ලද සන්න පොත් අතර වෙසතුරු දා සන්නය, අට දා සන්නය, ජාතක ගාථා සන්නය විශේෂ වේ. සංස්කෘත ග්‍රන්ථ කීපයකට ලියූ පුරාණ සන්න කීපයක් ද සන්න සාහිත්‍යයේ ඉතිහාසයට එක් ව ඇත. ජාතකීහරණ සන්නය, කාව්‍යාදර්ශ සන්නය, මේඝදූත සන්නය ඉන් කිහිපයකි. සූර්ය ශතක සන්නය, අනුරුද්ධ ශතක සන්නය, හක්කි ශතක සන්නය යනුවෙන් ශතක පොත්වලට ලියූ සන්න පොත් කිහිපයක් ද වේ.

සිංහල කාව්‍ය සන්න පිළිබඳ ව සැලැකීමේ දී සියබස්ලකර, සසදාවක, මුවදෙව්දාවක හා කවිසිඵම්ණ යන ග්‍රන්ථවල අර්ථ පැහැදිලි කිරීමට ලියන ලද සන්න කෘති කිහිපය වැදගත් වේ.

සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ පළමුවෙන් ම හමු වන ගී කාව්‍ය වශයෙන් සසදාවක හා මුවදෙව්දාවක විශේෂ වේ. එසේ ම සිංහල කාව්‍ය ග්‍රන්ථයකට ලියූ සිංහල සන්නයක් වශයෙන් මුල් කාලීන ව හඳුනාගත හැකි කෘතියක් වූයේ සසදාවක ගී කාව්‍යය සඳහා සපයන ලද සන්න ග්‍රන්ථය යි. සස ජාතකය වස්තු විෂයය කරගෙන රචනා වූ සසදාවක ලියැවෙන්නේ ලීලාවතී රැජිනගේ කාලයේ බව ඉතිහාසයේ සඳහන් ය. සසදාවක සිංහල භාෂාවෙන් රචනා කරන ලද්දක් වුව ද එහි භාෂාව තරමක් ගැඹුරු වූ ස්වරූපයක් ගනී. සසදාවක පිළිබඳ ව අධ්‍යයනය කරන්නකුට හෝ තත් කාව්‍යය කියවා රස විඳින්නකුට එහි අරුත් අවබෝධ කරගැනීම දුෂ්කර වන්නේ එබැවිනි.

පොලොන්නරු සාහිත්‍යාවධියෙහි ඒ සඳහා සන්න ග්‍රන්ථයක් රචනා වීම අතිශය වැදගත් වන්නේ මේ කරුණ පදනම් කරගෙන ය. සසඳාවක සන්නයේ කතුවරයකු පිළිබඳ ව ග්‍රන්ථාවසානයෙහි හෝ වෙනත් මූලාශ්‍රයක තොරතුරු සඳහන් වන්නේ නැත. එහෙත් එය සිංහල, පාලි, සංස්කෘත යන භාෂා ත්‍රයයෙහි ප්‍රාමාණිකයකු විසින් කරන ලද්දක් බව ග්‍රන්ථ අධ්‍යයනයේ දී තහවුරු වේ. සසඳාවක රචනා වූ කාලය ආසන්නයේ ම සසඳාවක සන්නය ද රචනා වූ අතර එය කරන ලද්දේ සසඳාවත් කතුවරයා පිළිබඳ ව මැනවින් දත් අයකු බව ද පැහැදිලි වේ. විශේෂයෙන් ම සසඳාවක සන්න කතුවරයා පිළිබඳ ව සඳහන් කළ යුත්තේ ඔහු සංස්කෘත භාෂාව පිළිබඳ ව පෘථුල දැනුමකින් යුතු වූවකු වන බව යි. ඇතැමකු සසඳාවක සන්නය සසඳාවත්කරුගේ ම කෘතියකැ යි යන මතවාදය ඉදිරි පත් කළ ද ඒ බව තහවුරු කිරීමට තරම් ඔවුන් ගෙන එන සාධක ප්‍රමාණවත් නො වේ.

ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් සසඳාවක සන්නය විමර්ශනය කිරීමේ දී එහි අර්ථ විවරණ ක්‍රම පිළිබඳ ව ද විමර්ශනය කළ යුතු ය. කතුවරයා එහි දී මුල් ග්‍රන්ථයේ එන ගී 293ට පිළිවෙලින් සන්න සපයයි. සසඳා සන්නයේ බොහෝ තැන්වල දක්නට ලැබෙන්නේ පදානුපදික අර්ථකථනයක් වුව ද, එය හුදු පදාර්ථකථනයක් ලෙස පමණක් සැලැකීම යෝග්‍ය නො වේ. අවශ්‍ය ස්ථානවල සංස්කෘත පාඨ ද ගෙන හැර දක්වමින් විවරණ සපයමින් කරන ලද පරිකථාත්මක සන්නයක් වශයෙන් හැඳින්වීමට ද පුළුවන. පැරැණි ගී කතුවරයන්ගේ සංස්කෘත කවි සමය පිළිබඳ දැනුම ගැන තොරතුරු සසඳා සන්නයෙන් හෙළි වන අවස්ථා ද බොහෝ ය. එසේ ම සන්නකරුවා ඇතැම් ගීයකට පදාර්ථකථනය මෙන් ම භාවාර්ථකථනයෙන් ද අරුත් පහදයි. මේ එවන් අවස්ථාවකි.

“සඳුන් උයන් පලු, උද්‍යාන වන්දන පල්ලවයන්; තනවමින්, කම්පා කෙරෙමින්, අද අවුත්; එපුර පවත්, ඒ පුර මාරුතය තෙමේ; පියන්, ප්‍රියාවන්ගේ; සරතැස, ශ්‍රාන්තිය; දිහි මෙද, හඵයේ මතු නොවෙයි, කෙළි දෙළේ හා ක්‍රීඩා ධූරයෙහි ද; මෙහෙයි, ප්‍රේරණය කළේයි.

උද්‍යාන වන්දන පල්ලව ස්පර්ශීය කිරීමෙන් ශෛත්‍ය සෞරභ්‍ය මාර්දව යන ගණනුයෙන් ම පවන යුක්ත බව ද ඒ පවන සුරතලමයෙන් ශ්‍රාන්ත වූ ස්ත්‍රී පුරුෂයන්ගේ ශ්‍රම දුරු කොට එම සුරතයෙහි නැවත යොදාලූ බව ද කීහු.”⁴

සසදාවක සන්නයේ බොහෝ අවස්ථාවල දක්නට ලැබෙන තවත් විශේෂත්වයක් වන්නේ සංස්කෘත කාව්‍යවල එන පද්‍ය උපුටා දක්වමින් අර්ථ විචරණවලට ප්‍රවේශ වීම යි. බාලරාමායණය, මාස කාව්‍යය, ශක්‍රන්තලාභරණය, රසුචංශය, කාව්‍ය මීමාංසය, කුමාර සම්භවය, කාව්‍යාදර්ශය යන සංස්කෘත ග්‍රන්ථ මේ අතර මූලික වේ. ඇසුරු කරගන්නා ඇතැම් කෘතීවල නම් සඳහන් නො කිරීමෙන් පෙනී යන්නේ කතුවරයා තම කාර්යයේ දී සංස්කෘත ග්‍රන්ථ ගණනාවක් උපයුක්ත කොටගෙන ඇති බව යි. එසේ ම සසදාවතේ එන ඇතැම් දුෂ්කර බන්ධන පැහැදිලි කිරීමට ද සන්නකරුවා වෙහෙසෙන අයුරු පෙනී යයි. සම කාලීන ව්‍යාධ්‍යානකරුවන් ගත් මග සසදාවත් සන්නකරුවා ද අභිමත වූ අයුරු තවත් අවස්ථාවක දී පෙනී යයි. අරුත් පහදන පදයෙහි ව්‍යාකරණ ලක්ෂණ දැක්වීම පොලොන්නරු යුගයේ ගද්‍ය ව්‍යාධ්‍යානකරුවන් බොහෝ දුරට අනුගමනය කළ අර්ථ විචරණ ක්‍රමයකි. ධම්පියා අටුවා ගැටපදය, ජාතක අටුවා ගැටපදය ආදී ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථවල මේ වූකලී සුලබ ලක්ෂණයකි. සසදාව සඳහා ලියන ලද සන්න ග්‍රන්ථයේ ද මේ ලක්ෂණය දක්නට ලැබේ. විශේෂත්වය වන්නේ කතුවරයා සිංහල පද සඳහා සංස්කෘතය අනුව ව්‍යාකරණ ලක්ෂණ පහදාදීම යි.

“සිහිලැල් යන්නෙන් අධිකතරට ඇල් බව කීහ - කියේමැනෝ අධිකවචනමදිකාර්ථංගමයකිසි”⁵

සසදාවතෙහි භාෂාව පිළිබඳ ව විමසන විට පැහැදිලි වන්නේ එය සාමාන්‍ය ජනයාට හුරුපුරුදු නො වූ, ඔවුන්ට පහසුවෙන් වටහාගත නො හැකි සංස්කෘතයට නැඹුරු වූ ගැඹුරු භාෂා ශෛලියක් බව යි. ඉන් පැහැදිලි වන්නේ සසදාවක සන්නය ලියූ කතුවරයා සසදාවක මුල් කෘතිය පමණක් නො ව බොහෝ සතු පොතපත ද ඇසුරු කළ බව යි. එසේ ම සසදාවක සන්නයේ කතුවරයා හෙළි කරන වැදගත්

කරුණක් වන්නේ සසඳාවනට 'කාව්‍යතිලක' යන නාමය ද ව්‍යවහාර වූ බව යි. එසේ ම සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යයට සසඳාවන සන්නය සුවිශේෂ වන්නේ එය සිංහල කවියකට සිංහල බසින් අර්ථ නිරූපණය කිරීමේ ක්‍රමයට මූලික වූ බැවිනි.

පොලොන්නරු සාහිත්‍යාවධියේ ම රචනා වූ අනෙක් ගී කාව්‍යය ලෙස සඳහන් වන්නේ මුවදෙව්දාවන යි. මුවදෙව්දාවනෙහි එන පද්‍ය සඳහා අර්ථ නිරූපණ සපයන සන්න ග්‍රන්ථයක් මේ යුගයේ ම ලියැවී ඇති බව ඇතැම් විශ්‍යක්ෂු පෙන්වා දෙති. සිංහල සාහිත්‍යය සම්බන්ධ බොහෝ ග්‍රන්ථවල එවැනිත්‍යක් පිළිබඳ ව සඳහන් ව නොමැති අතර පොලොන්නරු යුගයේ සාහිත්‍යය පිළිබඳ ව විමර්ශනයක යෙදෙන සිරි තිලකසිරි පොලොන්නරු යුගයේ රචනා වූ මුවදෙව්දාවන සන්නයක් පිළිබඳ ව සඳහන් කරයි. මුවදෙව්දාවන සන්නයේ කර්තෘවරයකු පිළිබඳ ව සඳහන් නොමැති බව පවසන ඔහු එහි ව්‍යාධ්‍යාන ක්‍රමවේදය පිළිබඳ ව පවසන්නේ එහි ගීවල පදයක් පදයක් පාසා අර්ථ පැවැසීමෙන් ඔබ්බට නො යන පදාර්ථකථනයක් දක්නට ලැබෙන බව යි.

චූචන් සියො වියොචුන් සැදු මෙනෙසමාහි
නිසකත් පුන සිසි මෙරජ සුනිල් සසලේ කැල්මෙන්

“එසමාහ, එසමයෙහි; සියො, වල්ලභයන්ගේ ද; වියොචුන්, විප්‍රොක්ෂිකාවන්ගේ ද; චූචන්, වක්ත්‍රයන්; නිසකත්, නිශාකාන්තා තොමෝ; පුන්සිසි මෙරජ, පූර්ණවන්දු මරිචින් හා; සුනිල්, අතිනීල වූ; සසලේ කැල්මෙන්, ශශලේඛා කාන්තියෙන්; සැදුමෙන්, සජ්ජිත කළා.”⁶

කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ ව මෙරට කවීන් ගුරුතැන්හි ලා සැලැකුයේ දණ්ඩින්ගේ කාව්‍යාදර්ශය යි. සිංහල ගී කාව්‍ය හා මහාකාව්‍ය ආදිය රචනා වූයේ ද කාව්‍යාදර්ශයෙහි සඳහන් කාව්‍යාලංකාර පදනම් කරගනිමිනි. කාව්‍යාදර්ශය අනුව යමින් කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ ව සඳහන් වන සිංහල ග්‍රන්ථයක් බිහි වන්නේ අනුරාධපුර සාහිත්‍යාවධියේ දී ය. ඒ සියබස්ලකර යි. ප්‍රථම සිංහල

පද්‍ය ග්‍රන්ථය වශයෙන් සැලැකෙන්නේ ද සියබස්ලකර වීම විශේෂත්වයකි. සියබස්ලකර සදහා කරන ලද පැරැණි සිංහල සන්න ග්‍රන්ථයක් ද පවතී. ඒ සියබස්ලකරෙහි එන දුරවබෝධ පද පිළිබඳ ව පාඨකයාගේ සුබාවබෝධය සදහා ය. සියබස්ලකර සන්නය මී ඇදුරු (රත්නමධු) නම් කතුවරයකු විසින් කරන ලද බව ග්‍රන්ථාවසානයේ එන ගීයක සඳහන් වේ. සියබස්ලකර සන්නයේ පදාර්ථ කථන ක්‍රමය මෙබඳු ය.

වනු මැනවි සියබසි - නේ කවි බැඳ සිරිඳු යම්
වදන්පබදෙක් ද කියු - පෙදෙන් විසිතුරු සපුයි

“සපුයි කිය - වම්පුයි කිවාලු; පෙදෙන් විසිතුරු - පද්‍යයෙන් විචිත්‍ර ව; යම් වදන් පබදෙක් ද -යම් වචන ප්‍රබන්ධයෙක් ඇද්ද; ඒ කවි බැඳ සිරිඳු - ඒ කාව්‍ය බන්ධන ශ්‍රීය ද; සියබසින් වනු මැනවි - ස්වකීය වූ සිංහල භාෂාවෙන් වනු මැනවි”⁷

සිංහල පද්‍ය සදහා අර්ථ සපයන සියබස්ලකර සන්නයේ භාෂාව සංස්කෘත භාෂාවට නැඹුරු ව ඇති බව ද මේ ඇසුරින් ගම්‍ය වේ. සියබස්ලකර සංස්කෘත ග්‍රන්ථයක් ඇසුරු කරමින් ලියැවුණු සිංහල ග්‍රන්ථයක් වූ බැවින් සන්නකරුවාට සංස්කෘත භාෂාවෙන් බැහැර වීම ද අසීරු වන්නට ඇත.

මුල් යුගවල සිංහල කාව්‍ය සදහා ලියැවුණු සන්න ග්‍රන්ථ පිළිබඳ ව සැලැකීමේ දී සසඳාවත, මුවදෙව්දාවත හා සියබස්ලකර යන ගී කාව්‍ය සදහා ලියැවුණු සන්න ග්‍රන්ථ වැදගත් වේ. මේ කාලයේ සිංහල කාව්‍ය ග්‍රන්ථ හැරුණු විට සංස්කෘත කාව්‍ය ග්‍රන්ථ සදහා ලියැවුණු සන්න ග්‍රන්ථ කිහිපයක් ද පැවැති බව කරුණු අධ්‍යයනයේ දී හෙළි වේ. සන්දේශ සාහිත්‍යයේ මුල් ම සන්දේශය වශයෙන් සැලැකෙන කාලිදාසගේ මේඝදූතය සංස්කෘත කාව්‍ය ග්‍රන්ථයකි. මේඝදූතය යනු පොලොන්නරු යුගයේ සාහිත්‍යකරුවන් අතර බෙහෙවින් ජනප්‍රිය ව පැවැති ග්‍රන්ථයකි. සසඳාවත සන්නයේ ද මේඝදූතයෙන් උපුටාගත් ශ්ලෝක දක්නට ලැබේ. මේඝදූතයේ සකු කවි සදහා සිංහලෙන් අරුත් සපයන සිංහල සන්න ග්‍රන්ථයක්

දක්නට ලැබේ. පොලොන්නරු යුගයේ සෙසු සන්න ග්‍රන්ථ හා මේසදුක සන්නය අතර වෙනසක් නො පෙනේ. පදාර්ථකථනය, භාවාර්ථ දීම සහ ඇතැම් පද සඳහා ව්‍යාකරණ විභාග දැක්වීම මේසදුක සන්නයේ උපයුක්ත අර්ථ ව්‍යාධ්‍යාන ක්‍රම අතර මූලික වේ. සන්නකරුවාට අභිමත වූයේ ද සංස්කෘත මිශ්‍ර භාෂාව යි. මේසදුක සන්නයේ කතුවරයා පිළිබඳ ව විසතූන් පළ කරන අදහස් මෙබඳු ය.

“මේ සන්නය වූ කලී ඉතා පුරාණ භාෂාවෙන් කරන ලද්දක් බව ද වර්ණනාකාර ආචාර්යවරයා තර්ක න්‍යායාදියෙහි හා ඡන්දොලංකාරාදියෙහි සුපරිභාවිත බුද්ධිමත් පූජ්‍ය පණ්ඩිතයෙක් බව ද මේ ව්‍යාධ්‍යා ලීලායෙන් ම යසසේ පෙනෙයි.”⁸

ජාතකීහරණ මහා කාව්‍යයට ලියූ සන්නයක් ද පවතී. ජාතකීහරණ මහා කාව්‍යය ද සිංහල කෘතියක් නො වේ. එය සංස්කෘත කාව්‍යයකි. අනුරාධපුර යුගයේ රජ කළ කුමාරදාස රජු විසින් කරන ලද මේ කාව්‍යය සඳහා ලියැවුණු සන්නය ජාතකීහරණ මහා කාව්‍ය සන්නය යි. සංස්කෘත සාහිත්‍යය හැදෑරීමේ දී මේ සන්න ග්‍රන්ථවලින් ඉටු කෙරෙන්නේ මහත් මෙහෙයකි. සම කාලීන සන්න ග්‍රන්ථවල මෙන් ම ජාතකීහරණ මහා කාව්‍ය සන්නයේ ද භාෂාව ගැඹුරු ය. කතුවරයකු පිළිබඳ ව සඳහනක් නො වූණ ද සිංහල හා සංස්කෘත භාෂා ද්වයයෙහි ප්‍රාමාණික පඬිවරයකු විසින් එය කරන ලදැ යි නිගමනය කළ හැකි ය.

කාව්‍යාදර්ශ සන්නය ද සංස්කෘත කාව්‍යයකට ලියැවුණු සිංහල සන්න ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් සිංහල සාහිත්‍යයට එක් වේ. කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ ව උවදෙස් සපයන සංස්කෘත කාව්‍යයක් වූ කාව්‍යාදර්ශය සඳහා සන්නයක් රචනා කිරීම වැදගත් වන්නේ එය සකු බස නො දක්නවුනට මෙන් ම කාව්‍යකරණය පිළිබඳ ව හදාරනවුනට ද ප්‍රයෝජනවත් වන බැවිනි. කාව්‍යාදර්ශ සන්නයේ භාෂාව පිළිබඳ ව විමසන කල්හි තහවුරු වන්නේ එය ද යුගාවේණික සම්ප්‍රදායය ම අනුගමනය කළ බව යි. එනම් සකු මිශ්‍ර වහර ම අභිමත වූ බව යි.

සිංහල කාව්‍ය සන්න ග්‍රන්ථ පිළිබඳ ව කරන හැදෑරීමක දී මූලික වශයෙන් අවධානයට යොමු වන්නේ පොලොන්නරු සාහිත්‍යවධියට ය. මේ අවධියේ දී සිංහල ගී කාව්‍ය වූ සසඳාවත, මුවදෙව්දාවත හා සියබස්ලකර අරභයා රචනා වූ සන්න ග්‍රන්ථ හැරුණු විට සංස්කෘත කාව්‍ය ග්‍රන්ථ සඳහා සිංහලෙන් කරන ලද සන්න ග්‍රන්ථ ද වැදැගත් වේ. මීට අමතර ව කවිසිළුමිණ සන්නය, කාව්‍යශේඛර සන්නය, සැලලිහිණි සන්නය ආදී කාව්‍ය සන්න ග්‍රන්ථ කිහිපයක් පිළිබඳ ව ද ඇතැම් වියත්නු සඳහන් කරති.

සන්න ග්‍රන්ථයක අගය කරුණු කිහිපයක් පදනම් කරගෙන වැදැගත් වේ. සන්න ග්‍රන්ථයක් හෝ පොදුවේ ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යය පිළිබඳ ව සලකා බැලුව හොත් ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයක් යනු නිර්මාණ රචනයක් නො වේ. එබැවින් ඒවායෙහි සාහිත්‍ය අගය පිළිබඳ ව විග්‍රහ කිරීම උගහට ය. ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයක සාහිත්‍ය අගයක් නො වේ ය යන්න ඉන් අදහස් නො වේ. ව්‍යාධ්‍යානකරුවාගේ මූලික අභිප්‍රාය වන්නේ නිර්මාණකරණය නො වන බැවින් එය වෙනත් සාහිත්‍යාංගවලින් වෙනස් වේ. එහෙත් කිසි යම් සාහිත්‍ය නිර්මාණයක් රස විඳීමට හෝ එකී ග්‍රන්ථය පිළිබඳ ව හැදෑරීමට ව්‍යාධ්‍යාන ග්‍රන්ථයක අවශ්‍යතාව වඩාත් වැදැගත් වේ. අප මෙහි දී සාකච්ඡා කළ සිංහල කාව්‍ය සන්න ග්‍රන්ථ මෙන් ම, සංස්කෘත කාව්‍යවලට ලියැවුණු සිංහල සන්න ග්‍රන්ථ ද සිංහල සාහිත්‍යයේ සුවිශේෂ වටිනාකමක් හිමි කරගන්නා බව සඳහන් කළ හැකි වන්නේ එබැවිනි. මුල් කෘතියේ දුරවබෝධ පද සඳහා මෙකී සන්න ග්‍රන්ථ මඟින් අර්ථ සැපයෙනවාට අමතර ව පැරැණි පඬුවරුන්ගේ අර්ථ වර්ණනා ක්‍රම, සිංහලයේ පැහැදිලි වියත් ගත් වහර මෙන් ම සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථවල හෝ සාහිත්‍යකරුවන්ගේ හෝ කාලය නිර්ණය කිරීමට හේතු වන ඓතිහාසික වටිනාකමක් ඇති සාධක ද ඒවායෙහි ගැප් ව තිබීම විශේෂත්වයකි.

ආන්තික සටහන්

- ¹ සන්නස්ගල, පුංචිබණ්ඩාර, (1961) සිංහල සාහිත්‍ය වංශය, කොළඹ, ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, 73 පිට
- ² නානායක්කාර, ගුණවර්ධන, (1998) පොලොන්නරු යුගයේ සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යය කොළඹ, ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, 46 පිට
- ³ එම, 47 පිට
- ⁴ සන්න සහිත සසදාවන හෙවත්කාව්‍යනිලකය, (සංස්) (1934) අතුරුවැල්ලේ ධර්මපාල හිමි, කොළඹ, ඇම්.ඩී. ගුණසේන සමාගම, 9 පිට
- ⁵ එම, 75 ගීය
- ⁶ මුවදෙව්දාවන සන්නය, (සංස්) (1997) කෝන්ගස්තැන්නේ ආනන්ද ස්ථවිර කොළඹ, ඇම්.ඩී. ගුණසේන සමාගම, 54 පිට
- ⁷ සිංහල සාහිත්‍ය වංශය, 82 පිට
- ⁸ මේසදුක සන්නය (සංස්) (1893) ටී.බී. පානබොක්කේ කොළඹ, ලංකාහිනව විශ්‍රූත යන්ත්‍රාලය, 8 පිට
- ⁹ වෙසතුරු දා සන්නය, (සංස්) (1950) ඩී.ඊ. හෙට්ටිආරච්චි කොළඹ, ඇම්.ඩී ගුණසේන සමාගම, 63 පිට

මූලාශ්‍රය නාමාවලිය

- කාව්‍යාදර්ශ පුරාණ සන්නය. (සංස්) (1925) රත්මලානේ ශ්‍රී ධර්මාරාම හිමි. පැලියගොඩ: විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය.
- කුලසූරිය, ආනන්ද. (1962) සිංහල සාහිත්‍ය 1. මහරගම: සමන් මුද්‍රණාලය.
- කොත්මලේ, අමරවංශ හිමි. (1962) සිංහල සාහිත්‍ය ලතා. කොළඹ: කුලරත්න සමාගම.
- ජානකීහරණ සන්නය. (සංස්) (1891) රත්මලානේ ශ්‍රී ධර්මාරාම හිමි. පැලියගොඩ: සත්‍ය සමුච්චය යන්ත්‍රාලය.
- නිලකසිරි, සිරි. (2002) පොලොන්නරු සාහිත්‍යය. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- නානායක්කාර, ගුණවර්ධන. (1998) පොලොන්නරු යුගයේ සිංහල ව්‍යාධ්‍යාන සාහිත්‍යය.කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- පතිරණ, හර්බට්. (1961) පැරණි සිංහල කවිය. කොළඹ: ඇම්.ඩී ගුණසේන සමාගම.
- මුවදෙව්දාවන සන්නය. (සංස්) (1997) කෝන්ගස්තැන්නේ ආනන්ද ස්ථවිර. කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන සමාගම.
- මේසදුක සන්නය. (සංස්) (1893) ටී.බී. පානබොක්කේ. කොළඹ: ලංකාහිනව විශ්‍රූත යන්ත්‍රාලය.